

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 356.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

nomine gloriatur, hic prophanus est, atque imperio indignus.

Martyrio Presbytero. 355.

Si humanas affectiones (quod ne dictu quidem fas est) per omnia sequatur, qui diuinam generationē describit, illud merito audire queat, Si tibi circa generationem affectio fingitur, & mihi quoque circa creationem. neque enim id quod creatur (si imbecilles hominum cogitationes sequar) absque affectione creatur. Sin autem, vt diuinitati cōsentaneum est, ea quidem, quæ purissimæ illi essentia conueniunt, admittat, quæ autem aliena & absōna sunt, prætereat, illud, si modò sanæ rationis est, cogitare debet, quòd quoniã mortalis ad hunc modum gignit, immortalis non item: quemadmodum videlicet in creando ille cum labore, hic contra laborem creat. Hæc enim secum reputans, illa quoque oculatissima mens, ac velut diuino numine correpta, terrenis omnibus exemplis præteritis gloria, & figuram paternæ substantiæ, Filium haud immeritò definiuit: per illud nimirum coæternitatem, per hoc autem eum personam constitueret demonstrans. Quandoquidē enim prius, quòd hypostasis expers esset, speciē fortasse atque imaginationem nonnullis pariebat, idcirco per posterius hypostasim hypostasim efficientem notauit.

Eidem. 356.

Videris ea, quæ ad hoc vsque tempus fiunt, minimè perspecta habere, ac propterea per literas ex me quæsiisse, quamnã ob causam, cùm Darius tres duces institisset (inter quos etiam Daniel erat) vt centum & viginti præfectis ab eo designatis præssent, Scriptura eum comparans, pro eo atque ipsum aequalibus duptaxat cōferri oportebat, eum iis etiam, qui multo inferiores erant, comparabat. Abunde enim, inquis, erat collegatum præcellentia ad illud iudicandum, eum aduersus inferiores quoque victoriã obtinuisse. Nunc

ἱερωσύνης ὄνομα πρὸς ἐραυρήται, ἔπος αἰετός τυγχάνει ἢ τ' ἀρχὴς ἀνάξιτος.

Μαρτυρίῳ πρεσβυτέρῳ. τνε.

Εἰ μὴ τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσι, ὅσα ἔδεν εἶπ' ἐν θέμισ, καὶ πάντα ἐφοίτο ὁ πῦρ θείαν γέννησιν ἕσπερα φαν, ἀκούσαι ἂν εἴη διχῆμος, ὅτι εἰ σοι πάθος πλάττεται ὡσεὶ τ' γέννησιν, καὶ μοὶ ὡσεὶ πῦρ κήσιν. οὐδὲ γὰρ τὸ κλίμα ζόμρον, εἰ τοῖς ἀθεοῖσι τῶν ἀνθρώπων λογιμοῖς ἐφοίμην, ἀπαθείς κηζεται. εἰ δὲ θεοῦ ὡρεπῶς, τὰ μὲν ἀρμίσθησιν τῇ ἀκηχάτω οὐσία καταδέξοιτο, τὰ δὲ ἀπὸ πρὸς περιπτεύσει, ἐπινοῆσαι ὀφείλει εἶγε τὸ λογικὸν ἐρρωμῶν ἔχει, ὅτι ἐπειδὴ ὁ θνητὸς οὐ πῶς ἴκται, ὁ ἀθάνατος οὐχ οὕτως. ἄσπερ οὐκ ἔστι κήσιν, ὁ μὲν μετὰ πῦρ, ὁ δὲ ἀμνηστὴ κήσει. ταῦτα γὰρ ἐπινοῆσαι καὶ ὁ πολυμματος ἰός, ἢ ἄσπερ ἐνθεὸς γενόμενος, πάντα τὰ γίγνασθαι δέγματα ὡσεὶ δραμῶν, ἀπαίγισμα τ' ὀδῆς, ἢ χαερακτῆρα τ' ἕσπερας ὡσεὶ πατρικῆς, τ' ἰὸν εἰκότως ἀεὶ σαλο, τῶ μὲν τὸ σιωπῶν, τῶ δὲ τὸ ἐνυπνῶν παρῆσας. ἐπειδὴ γὰρ τὸ ὡρεπῶν ἀνυπνῶν φάντασιν ἴσως πῶν ἔπκε, ἀλλ' ἢ τ' δευτέρῳ πῦρ ἕσπερας πῶν ποιητικῶ ἕσπερας ἐχαερακτῆρα.

Τῷ αὐτῷ. τνε.

Εἰσὶ καὶ οὐ σιωπῶν τὰ μέγιστα γινώσκον, καὶ ἀλλ' ἢ τὸ γεγραφέα δὲ ἰὸν ἀπῶν Δαρείῳ τῷ μῦθου τρεῖς πατρικῶν χειροτονήσαντος, ὡν εἰς αὐτὸν καὶ ὁ Δανιὴλ, ὡσεὶ ἀρχὴν τῶν χειροτονηθέντων παρὰ αὐτῷ ἕκατὸν εἰκοσὶν ἀρχόντων, συγκρίνῃσιν αὐτὸν ἢ γεγραφέα δὲ τοῖς ἴσοις μόνον συγκρίνῃσιν, καὶ τοῖς πολλῶ ἕσπερας σιωπῶν ἔρκει γὰρ, ἔφης, ἢ τῶν σιωπῶν γίγνεται, καὶ πῦρ καὶ τῶν ἕσπερας γίγνεται ἰσῶν ἐνδεῶς, καὶ ἰὸν δὲ φησὶ, καὶ ἰὸν Δανιὴλ ὡσεὶ τῶν ἰσῶν καὶ

κούς καὶ τὸς σατραπάς, τῆς τε σοφώ-
τερος ἀπέδειξεν, καὶ τὴν πῶς διοίκη-
σιν ὑπερῆσαν, ἔμεινον τὸ δυνά-
μειον ἐξέχον, ἀλλὰ καὶ τὴν μετ' αὐτῶν.
ἢ δὲ λύσις τῆς ζητηθείσης αὐτῆς, ἐπει-
δή ἐμεδέχεται πῶς τῆ βασιλείας κρί-
σιν ἔχῃ ὑπὸ τυγχάνουσαν, πολλάκις
τὸς φαυλοτέρους εἰς ἀρχὴν φέρον, ὃ
δὴ φιλεῖ γίνεσθαι, ἔμεινον ὅτι τὴ βα-
σιλευδῶν, ἀλλὰ καὶ ὅτι τῆς ἐκκλη-
σιῶν. τί γὰρ δ' αὖ θαυμάζειν, εἰ οἱ βίωσι-
καὶ ἀγαθὰ ἐγχεχειρισμένοι ποιοῦ-
νται ἀμαρτανόσιν, ὅποτε καὶ εἰς τὰ
ἀγαθὰ εἰσκόμασεν αὐτῆ ἡ ἀλογία. εἰ-
ναι δὲ πῶς ἐν τῷ πλῆθει σωτέσθαι τῶν
ἀγαθῶν, ἀναγκάσις πῶς ἄγ-
κρῖσιν τῆς δικαιοσύνης καὶ πρὸς τοὺς δύο μύ-
θους ἐποιήσατο τακτικῶς, τῆς τε τῶν
τῆς φρασιῶν ἀξίως ἡγουμένους καὶ
τῶν ἀποστόλων ταύτας ὅποι καὶ, εἴτε ἐν
πολέμῳ, εἴτε ἐν εἰρήνῃ, ἀλλὰ καὶ πρὸς
τὸς ἄλλους ἀπαντας, οὐκ ἔστι πῶς
κρατοῦντος γνώμης, τὴν πολλὰς δια-
μαρτανόσιν, ἀλλ' ἔστι τῆς φρασιῶν
τῶν ἀληθείας αὐτῶν φεραῖσα. Ὅσοι
φέρει γὰρ ἔμεινον τὴν δόξαν τῶν βα-
σιλευδῶν εἶναι, ἀλλὰ καὶ τὴν ὅπως
σωτέσθαι. διὸ καὶ ὁ βασιλεὺς ἰδὼν κατέ-
πρεσεν αὐτῶν ἐφ' ὅλης τῆς βασιλείας,
ὅτι τῆς φρασιῶν, κρείττωνα τὴν λοι-
πῶν δηλονότι ὁφθέντα. οἱ δ' ἄλλοι δό-
λος καὶ σκευαίας ῥάπτειν διεγνώσκον·
φθόνος γὰρ τῶν εὐφραστῶν ἀπιστρα-
τεύεσθαι πέφυκεν.

Ἡσαΐα. τινε.

Βλέπε μήποτε ἡ ἀνυπερέβλητος σου
ἀλαζονεία ἀναγκάσις πῶς θέσαι καὶ
ἡμερωπάτιον φύσιν φοικίαν ἐπειδεί-
ξασθαι δόξασθαι, τὴν καὶ τὰ αὐθιγα παναλε-
θελασθαι ὁφθέντα, καὶ αἰετῶν πικροτά-
τας ἀπαυτῶσαι δίκας δυναμίδιου.

Ἐπὶ αὐτῶ.

Ὁ κρείττωνος κρείττωνος, οὔτε εἰς τὸς

autem ait: Et erat Daniel super duces &
satrapas: hoc est, sapientior, atque ad rerū
administrationem aptior esse demonstra-
tus est, non modò duobus illis eximii ac
primariis, sed etiam iis, qui posteriorem iis
dignitatis locum tenebant. Quæstionis
autem solutio hæc est: Quoniam fieri po-
terat, ut Regis iudicium minimè sanum
& integrum deteriores persæpe ad impe-
rium efferret (quod quidem fieri cōsuevit,
non tantum in regnis, sed etiam in Eccle-
siis. Quid enim est, quamobrem mirum
videri debeat, si ij, quibus huiusce vitæ ne-
gotia commissa sunt, in huiusmodi pecca-
ta prolabantur, cum etiam in Sancta, hæc
temeritas irruperit?) essent autem in mul-
titudine nonnulli, qui prudentia eos anteci-
rent, necessariò proinde iusti viri compa-
rationem non cum solis illis duobus duci-
bus fecit, hoc est iis, qui militaribus ordi-
nibus præerant, eòsque, tum in bello, tum
in pace, ubi oportebat, collocabant, sed
etiam cum aliis omnibus: quò videlicet
non ab imperatoris sententia, quæ plerun-
que à recto aberrat, sed à rerum veritate
coronam ipsi neceret. Prestabat enim non
iis duntaxat, qui regi prudentes & corda-
ti esse videbantur, verum iis quoque qui
re vera prudentes erant. Quocirca etiam
rex quidem totius regni administrationi
eum præfecit, ut qui scilicet ex rerum pro-
curatione reliquis omnibus præstantiorē
se præbuisset: alij autem dolos ac fraudes
aduersus eum concinnare in animo habe-
bant. Sic enim natura comparatum est, ut
liuor aduersus res secundas bellum incat.

Esaiæ. 357.

Vide, quæso, ne insuperabilis tua arro-
gantia diuinam illam & mansuetissimam
naturam vim suam, quæ te & hinc funditus
delere, & illic acerbissimas abs te poenas
expetere potest, demonstrare cogat.

Eidem. 358.

Qui pecuniis superior est, nec aduersus